

van het verschil tussen de basistarieven en het gemeenschappelijk buitentarief. De innerlijke rechten die nooit meer dan 15 % verschillen van het gemeenschappelijk toelicht, werden in ieder geval onmiddellijk aangepast.

Een tweede toelichting is thans voorzien voor 31 december 1965, terwijl het buitentarief dient volmondig te worden op het einde van de overgangperiode (31 december 1969).

De voltooiing van het buitentarief brengt voor de visserijproducten van bepaalde landen (Italië en Frankrijk) vooral een daling van de toelichten ten overstaan van derde landen met zich mede, terwijl de rechten van West-Duitsland, België en Nederland algemeen verlagen.

Men heeft eveneens tariefkontingenten toegestaan voor de visserijproducten. België verkreeg voor 1963 een tariefkontingent van 200 ton krabben en garnalen, herleid tot het nulrecht. West-Duitsland voor verse, gekoelde of bevroren haring en spruit (90.000 ton à 0%), verse, gekoelde en bevroren doornhaai (3.000 ton à 0%), enz... Italië verkreeg tariefkontingenten voor gezouten kabeljauw, gekoelde en bevroren tonijn (40.000 ton à 0%), enz...

De visserijproducten welke onder een tariefkontingent werden ingevoerd in een lidstaat van de E.E.G., mogen niet worden uitgevoerd naar de overige landen. Ook zijn bepaalde van die kontingenten enkel bestemd voor de verwerkingsindustrieën.

DE AFSCHAFFING VAN DE KONTINGENTEN TUSSEN LEDENSTATEN

Het Verdrag van Rome voorziet eveneens de afschaffing van de kontingenten tussen de landen. Hierbij werd een onderscheid gemaakt tussen de gewone kontingenten en de zogenaamde « zwakke » kontingenten, d.w.z. de nulkontingenten of beneden de 3 % van de nationale produktie.

Het overgrote gedeelte van de visserijproducten behoren tot de zogenaamde « zwakke » kontingenten en zijn onderworpen aan een speciaal regime. Deze kontingenten werden respectievelijk gebracht op 3 % (1 januari 1959), 4 % (1 januari 1960) en 5,2 % (1 januari 1961) van de nationale produktie. Vervolgens werden de bestaande kontingenten verhoogd op 1 januari 1962 en 1 januari 1963 van 15 %.

Ook werd gestipuleerd dat de kontingenten die, gedurende twee opeenvolgende jaren de invoeren overtroffen, dienen afgeschaft te worden.

Op het huidige ogenblik hebben België en Nederland nog globale kontingenten ten overstaan van de andere landen. Voor de verse vis (respectievelijk 3.347 ton en 6.114 ton in 1963), Frankrijk voor de verse tonijn (3.070.000 BF in 1963), verse sardines (11.570.000 BF) en « andere » visproducten (178.490.000 BF), terwijl West-Duitsland kan beschikken over een kontingent voor verse haring en gezouten haringfilets (125,4 miljoen D.M. in 1963). Italië beschikt over

geen kontingenten ten overstaan van de andere landen.

Voor wat betreft de kontingenten ten overstaan van derde landen legt het Verdrag van Rome de volgende twee voorwaarden op :

a) de landen moeten hun vrijstellingslijsten ten overstaan van derde landen of groepen van derde landen niveleren tot op het hoogste niveau.

b) als de landen de kwantiteitsbeperkingen afschaffen of uitbreiden, toepasselijk op derde landen, zijn zij gehouden de landen op gelijke voet te behandelen.

(Vervolgt)

**WIE VAN HET
VISSERIJBEDRIJF
OP DE HOOGTE
WIL BLIJVEN
NEEMT EEN
ABONNEMENT OP
HET VISSERIJBLAD**

BIBLIOGRAFIE

„Market und Absatz von Fischer und Fischerwaren“

Dit is een werk dat werd uitgegeven door de Westliche Berliner Verlagsgesellschaft Heeneman KG uit Berlijn in de reeks « Schriften der Bundesforschungsanstalt für Fischerei ».

De auteurs van dit boekdeel zijn Mej. M. Krohn, van de visserijdienst der Landbouwdirectie bij de Uitvoerende Commissie van de E.E.G. te Brussel en haar broeder Klaus-Heinrich Krohn uit Hamburg. Dit werk, dat op een zeer degelijke wijze werd samengesteld, handelt over de markten en de afzetgebieden voor vis en afgeleide produkten in de Duitse Federale Republiek.

In een eerste deel behandelen de auteurs de evolutie welke de Duitse visserijbedrijvigheid kenden tussen 1950 en 1961. Een tweede gedeelte omvat een overzicht van de verschillende markten, de haringmarkten, de kleine verkoopsooperatieën voor de kustvisserij, enz...

Vervolgens wordt een hoofdstuk gewijd aan de vergelijkende studie van de produktiebronnen en de te voldoen verbruiksbehoeften, welke zeer verschillen naargelang de volksgewoonten. Een uiteenzetting van de

IJSLAND

Ekonomische moeilijkheden

De financiële moeilijkheden waarmee de IJslandse reders af te rekenen hebben laten zich bijzonder gevoelen op economisch gebied. Niettegenstaande deze moeilijkheden voor de reders zeer realistisch zijn en de nationale economie zeer precair geworden is, wordt de gewone man in de straat hierdoor niet verontrust en kan men zelfs zeggen dat hij er onverschillig tegenover staat.

Een jaar geleden stelde de regering een commissie aan, welke deze moeilijkheden moest onderzoeken en een mogelijke oplossing ervoor ter hand stellen. In het kader van dit onderzoek werd de boekhouding van 29 trawlers onderzocht. Zo bedroeg het gemiddeld verlies per trawler voor het jaar 1961 £ 27.000 (3.780.000 BF), voor 1962 was dit cijfer opgelopen tot £ 30.000 (4.200.000 BF).

ENKELE OORZAKEN

De bijzonderste oorzaken van deze achteruitgang zijn :

1. Met de uitbreiding van de territoriale wateren was het de IJslandse trawlers verboden die vis-

gronden te bevissen welke hierin begrepen waren. Deze gronden waren voor de IJslanders bijzonder winstgevend. Door dit verbod verminderde de gemiddelde aanvoer per vaartuig met ongeveer 6.000 ton.

2. Wanneer de gemiddelde aanvoeren bijzonder hoog waren bestond de normale bemanning uit 31 man, terwijl in dezelfde periode de Britse en Duitse schepen met dezelfde afmetingen en uitrusting, slechts 20 tot 24 man aan boord hadden. Deze overbemannings vergde per jaar en per vaartuig gemiddeld van £ 8.000 tot 12.000 (1.120.000 tot 1.680.000 BF).

3. Wanneer de vangst verkocht wordt in een vreemde haven is de bruto-besomming onderhevig aan heffingen. Er werd uitgemaakt dat een trawler, die gemiddeld 6 keer per jaar in een vreemde haven verkoopt voor £ 500 (70.000 BF) aan belastingen moet betalen.

4. De aanvoeren uit Groenland en New Foundland waren, in vergelijking met andere jaren, aanzienlijk lager. In 1959 was 60 % van de totale aanvoer afkomstig uit deze wateren terwijl voor 1962 dit slechts nog 23 % bedroeg.

Het Komitee stelt dan ook voor dat de regering toelagen zou verschaffen opdat deze industrie haar normale plaats terug zou kunnen innemen.

OUDERWETS

Tevens werd er uitgemaakt dat de aanvoeren in andere landen gedurende dezelfde periode eveneens 'n daling kende, doch die van de IJslandse trawlers waren de spektakulairste.

Reeds jaren werd de mening geopperd dat IJsland de visserij moest opgeven zo deze niet renderend was. Sommige beweren zelfs dat de trawlersvloot hopeloos verouderd is.

Verder zijn er die beweren dat de administratie ondoeltreffend is en teveel kapitaal vergt, dat de zeedagen te weinig zijn, dat er omzeggens geen vissers zijn die willen tekenen voor lange afstandsreizen, en dergelijke.

Het is mogelijk dat deze standpunten geuit en verdedigd worden door mensen die persoonlijk niet in de trawlvissersij geïnteresseerd zijn, doch voor een onbevooroordeeld persoon schijnen deze standpunten toch zeer logisch.

De IJslandse trawlvissersij is momenteel een zware crisis aan het doormaken en de natie dient gekombineerde inspanningen aan te wenden om hieraan een afdoende oplossing te vinden. Er dient immers niet vergeten dat de visserij voor IJsland van primordiaal belang is.

— K